Ч. 129. Пятниця 25 (12) червня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові
що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові
в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Угорска криза. — Справа Крети. — Цісар Вільгельм про з'їзд з царем.

На вторковім засіданю палати послів промовляв в подрібній буджетовій дискусиї міністер зелізниць Врба. Бесідник згадав про постійний приріст приходів адміністрациї зелізниць державних при рівночаснім побільшеню видатків більше як о половину. Супротив того заявив міністер, що мусить стреміти до поправи відносин. До того має служити подрібно і основно приготовлена реформа тариф, причім правительство хоче в рамах конечного фінансового ефекту увзглядити в міру спромоги всі домаганя всяких інтересованих кругів.

Щодо справи заосмотрюваня великих міст в поживу, заявив п. міністер, що найважнійші інтереси продуцентів і консументів будуть вповні признані. З окрема щодо вугля буде окрема полекша в тарифі. П. Міністер стверджує з вдоволенєм, що против реформи тариф яко такої не піднесено принципіяльних замітів і просить, щоби зредуковано домаганя, які вимагають великих коштів.

Натомість домаганя щодо правильного руху будуть сповнені під кождим взглядом. Міністер обговорює запорядженя, переведені в користь персоналу і зазначує, що нові норми щодо автоматичного авансу підурядників і служби находять ся на шляху до здійстненя. Се вимагає 14 міліонів корон. Тим покінчить ся отсе питанє в головнім начерку. Але й на будуче всякі оправдані потреби і домаганя персоналу будуть увзгляднені.

Адміністрация державних зелізних занимає ся порушеною тут справою поділу урядників на 3 статуси. До того треба великих приготовлень. Міністер надіє ся, що вже небавом буде міг видати нову службову ординацию і реґуляцию реґулятиви належитостий.

Міністерство зелізниць звертає також пильну увагу на біду з мешканями для персоналу. Покищо віддає ся персоналови 150 мешкальних домів з 2000 мешкань. В 1909 р. наміряло міністерство вибудувати нові будинки з 1.800 мешканями.

Дальше обговорював міністер докладно потребу рациональної інвестицийної політики і роботи, які треба виконати, а саме: виміну шин, доповненє мостів, розширенє стаций, покладенє другого тору і т. д. Також звертає управа зелізниць увагу на побільшенє і відновленє зелізничого парку. В 1909 р. вставлено на ту ціль около 49 міліонів корон.

В справі централізациї аґенд міністерства зелізниць постарає ся міністер, щоби провідні думки тої реорґанізациї предложено незабаром покликаним до того корпорациям до заопініованя. Відповідні запорядженя в справі широкої децентралізациї будуть незабаром оголошені

Вже пороблено всї приготовленя, щоби удержавнені недавно зелізниці обняти в управу держави і висловлює надію, що небавком буде міг предложити проєкт закона, який запевнює будову досить великого числа льокальних зелізниць при відповіднім розділі на поодинокі краї.

Свою бесіду закінчив міністер Врба запевненєм, що міністерство зелізниць узглядить всї прополозициї і домаганя щодо розширеня зелізниць в межах фінансових засобів, які має до розпорядимости.

П. Міністер краєвої оборони Ґеорґі відповідав на порушені в часї дискусиї сумніви і проєкти; бесідник прослідив всї жалоби в справі примінщеня закона про підмоги для родин вояків, покликаних на войскові вправи. По думці міністра переведенє того закона в практиці не можна назвати нелюдским або незначним.

Що до відпусток на час жнив заявив міністер, що в тій справі осягнено вповні ціль сеї институциї, т. є. попиранє інтересів сіль-

Чародійне средство.

З італіяньского — Ґабріеля д'Аннунціо.

Коли на торговици роздало ся сім разів раз по раз грімке пчихненє майстра Пеппа де Сієрі, званого Ля Браветта, сїдали всї жителї Пескари обідати. Зараз по тім дзвонено на полуднє, а у всїх хатах наставав веселий настрій.

Через богато літ давав Ля Браветта Пескарцям сей забавний знак. Слава єго чудного пчиханя розійшла ся була в цілій охрестности та й далеко ще поза сусїдні села. Ще й нинї люди живо то собі пригадують і ще довго будуть о тім приповідати.

I.

Майстер Пеппе Ля Браветта був собі товстий, присадкуватий міщух, з лицем, з котрого виглядала цвитуча дурнота, з очима як у того теляти, що ссе корову, та з руками і ногами незвичайних розмірів. А що він мав дуже довгий, грубий і дивно рухливий ніс та грубі щоки, то коли сьміяв ся або пчихав, нагадував ті рийковаті фоки, котрі, як то розповідають мореплавці, длятого, що мають богато сала, дрожать мов листє трепети. Та й був такий лїнивий і потяжкий в рухах, так само сьмішний в своїм поведеню та й любив так само спати як ті фоки. Не міг поступити ся з тїни на сонце або з сонця в тїнь, щоби єго не заскоботало щось так в носі, що він мусїв конче пчихнути, або щоби не закашляв ся. Він робив то так голосно, що особливо в тиху пору було єго далеко чути, а що то єму удавало ся в зовсїм точних відступах часу, то майже всї єго сусїди уважали єго за якесь мірило часу.

Майстер Пеппе в молодих лїтах продавав макароні. Та й посеред тих хороших трапків з тїста, посеред завсїгди однакового шелесту сит та фурканя коліс, серед теплого воздуха переповненого порохом з муки, виріс він в солодкій лїни. Коли же став мужчиною, взяв собі за жінку якусь донну Пеляґію з громади Кастеллї і закинув свою поживну торговлю, а взяв ся продавати майоліку та глиняну посуду, як збанки, тарелї, горнята і тим подібне поливане начинє, котрим кастельскі ремісники украшають столи на абруцкій земли. Оттак жив він пчихаючи серед сих, скажім, сїльских форм незмінених сотками лїт. А що єго жінка була скупа, то поволи опанувала скупість і єго душу.

Але треба вам знати, що він мав на правім боці ріки кусень землї з хатою, як раз в тім місци, де ріка робить колїно. Зрошена тут добре водою земля родила крім винограду і збіжа ще й богато трави та зіля, тут розрастали ся дерева овочеві, а під одним дубом, що родив богато жолуди, випасала ся що року одна свинка. Кождого року в сїчни ішов Ля Браветта зі своєю жінкою на село до своєї посїлости, щоби там під покровом сьвятого Антонія бути при різаню свинї і соленю мяса.

Отже стало ся одного разу, що Ля Браветта пішов сам допильнувати виконаня кари смерти, бо єго жінка чогось нездужала.

На широкім столї перерізали острим ножем горло безрозї, котру держали два чи три селяни. Страшне квичанє свинї лунало далеко понад тихою рікою, відтак зачало нагле слабнути і перемінило ся в булькотанє теплої червоної крови, що бухала з глубокої рани, підчас коли велике туловище кидало ся в послїдних судорогах. Сонце нового року спивало мраку над рікою і вохкою землею. Ля Браветта придивляв ся з певного рода лютою радостию, як різник Лепруччіо розпаленим зелїзом випалював зьвіряти затовстїлі очи, а коли баньки при тім сичали, він тїшив ся, коли погадав собі, кілько то буде солонини і які то добрі будуть шинки.

Зарізану свиню піднесли аж до гака і там завісили єї головою в долину. Запаленими горстками очерету обсмалили їй селяни щетину а Лепруччіо забрав ся наконець обшкрептувати блискучим ножем чорну шкіру, підчас коли другий чоловік зливав єї кипячою водою. Із шкіри, котра поволи ставала чистенька і невиразно рожевава, піднимала ся на сонци пара. А Лепруччіо, що мав поморщене і товсте лице як у старої баби, та золоті дзвіночки в ушах, стулював при тій роботі губи та робив їх то довшими то коротшими і сував ся на колїнах.

По скінченій роботі розпорядив майстер Пеппе, щоби селяни занесли свиню на яке крите місце. Ще нїколи попередними роками

ских хліборобів. Сего року буде старати ся войскова управа ще більше увзглядняти бажаня населеня, так, що відпустки в часі жнив для властителів або арендаторів селяньских ґрунтів або їх синів будуть розширені на рільних робітників взагалі.

Мінїстер надіє ся, що підвисшене платнї жандармериї буде переведене до кінця с. р. Те саме заявив мінїстер що-до 2-лїтної войскової служби і карної процедури.

Відтак говорив мінїстер про войскові доставы. Краєва оборона купує натуралії прямо у продуцентів або в товариствах. Мінїстер обіцяв, що дасть більшу участь в доставі рільничим кругам, але просив, щоби не мішати до того полїтики. Вкінци просив палату, щоби показала ся приятелькою армії, якою є на ділі більшість палати.

Промавляв ще цїлий ряд бесїдників, між иншими п. Колїшер, котрий в довшій промові обговорював зелїзничі справи. Засїданє протягнуло ся аж поза північ, але дискусиї на нїм не покінчено і відложено єї до слїдуючого засїданя.

Теперішний стан угорскої кризи представляє ся так, що коаліцию партий в угорскім соймі можна уважати остаточно розбитою, а кабінет Векерлього належачим до історії. Такий вислїд довготревалої кризи вийшов не стілько звідси, що коаліцийне правительство не могло найти проґрами, котру приняв би і цїсар і коаліцийні партиї, як радше звідси, що бувший мінїстер скарбу Люкач предложив плян, котрий вбив ся клином між коаліцию.

Плян Векерлього змагав до утвореня нового кабінету з ріжних елементів коаліцийних партий на основі нової проґрами, обнимаючої економічні та войскові уступки. Одначе про зреалізоване того пляну не могло бути й бесїди, бо він представляв би друге виданє теперішного кабінету, котрий власне розпадає ся на економічних і войскових уступках, на котрі ніякими чином не хоче згодити ся корона. Видумано отже другий плян: удержати коаліцию до часу переведеня виборчої реформи і передати полагодженє спірних питань новому соймови, а бодай пересунути їх на час по реформі. Той проєкт стрінув ся однак з рішучою опозицию провідника партиї независлости мінїстра Кошута, котрого на послїдний час посунув в напрямі від коаліциї плян Люкача.

Люкач предложив утворенє нового кабінету виключно з членів партиї независимости (кошутівців) і мужів довіря корони. Питанє окремого угорского банку, на полагодженє котрого настає одна ґрупа партиї, відсунено би в той спосіб, що теоретично признано би окремий банк, але не зроблено би з него практичного ужитку. Такий плян добув згоду корони, а вкінци й Кошут, пертий відносинами в своїй партиї, згодив ся на него. Се поки що рішило кризу, бо з хвилею, коли Кошут згодив ся перебрати правлїнє для своєї партиї, коаліция перестала існувати і кабінет Векерлього стратив рацию істнованя. Послїдний акт Векерлього на авдиєнциї у цїсаря була рішуча просьба о димісию. Цїсар висловив тілько бажанє, щоби члени кабінету, ще кілька днїв остали ся в урядї, заки буде можливо рішити ся на остаточну децизию.

На першим плян випливнула отже партия независимости і єї провідник Кошут, котрий мав би утворити новий кабінет.

В анґлїйскій палаті послів у відповіди на інтерпеляцию в справі Крети заявив в заступстві секретаря державного справ заграничних секретар державний скарбу, що дійстно турецке правительство удало ся з просьбою о задержанє міжнародних войск на Кретї. Однак анґлїйске правительство гадає, що не було би оправдане не додержати даної кретийскому населеню обіцянки. Правительство не бачить також причини до відступленя від тої постанови. Єсть натомість намір полишити воєнні кораблї на кретийских водах для забезпеченя турецкої фляґи і удержаня спокою.

Тимчасом в Туреччинї ладять ся до можливої війни. І так як доносять з Солуня видала тамошна войскова команда приказ всїм командантам в III. корпусї, аби поробили приготовлене до можливого безпроволочного покликаня всїх резервістів і оборони краєвої. Ті донесеня о турецких приготовленях зробили в Греции велике враженє. Часописи домагають ся скликаня парляменту на надзвичайну сесию і виступають остро против молодотурків, а на Кретї цїле мужеске населенє горячково ладить ся до можливої борби з Турками.

Цїсар Вільгельм, що перебуває тепер на морских перегонах в Куксгавен, виголосив передвчера підчас пира бесїду, в якій висловив свою радість, що може представителїв торговлї і промислу потїшити виглядами на мир в найблизшій будучности. Згадавши про свій з'їзд з царем Николаєм, цїсар сказав, що оба згодили ся на те, щоби з'їзд їх був енерґічною манїфестациєю в користь мира. Яко монархи почувають ся до обовязку дїлати в мирнім дусї та причинювати ся до розцьвіту своїх народів. Всї народи потребують мира, щоби могли сповнити великі задачі культурні та розвинути ся на економічнім поли.

Новинки.

Львів, дня 24-го червня 1909.

— Відзначене. Є. В. Цїсар постановленєм з д. 17 с. м. надав старостї Фр. Шавловскому в Лїську при нагоді перенесеня его в стан спочинку титул радника ц. к. Намістництва з увільненєм від такси.

— ВПреосьв. Митрополит гр. Шептицкий повернув з канонїчної візитациї в пятницю вечером до Львова. В суботу рано відправив в костелї оо. Францїшканів службу Божу в честь беатифікованого Якова Стрепи, б. лат. митрополита львівского, в супроводї хору питомцїв дух. семинариї; в недїлю о 9 год. відправив в Преображеньскій церкви службу Божу для учеників шкіл середних, загріваючи їх в своїй проповіди до частого сьв. Причастия. Того самого дня в полудне, як вже звістно, посьвятив бурсу Р Тов. педаг. В понедїлок рано о 10 год. відправив Екск. Митрополит службу Божу в честь згаданого митр. Якова в лат. катедрі.

— Наука стріляня в середних школах. Вже на засїданях торічної шкільної анкети у Відни представники войскової власти, що брали в ній участь, висказали бажанє, щоби в середних школах заведено науку стріляня. Хотячи тепер піддержати ту справу, Мінїстерство краєвої оборони видало розпорядженє, на підставі котрого середні школи можуть зажадати покликаня до науки стріляня войскових інструкторів. Школи, що не розпоряджають відповідними силами, можуть зажадати войскових інструкторів від доличної команди краєвої оборони. Але також ті школи, в котрих цивільні особи удїляють науки стріляня, можуть дістати войскових інструкторів, а се тим кориснїйше, що школи будуть уживати войскових стрільниць і карабінів.

— Краєва адмінїстрация державних дібр. Gazeta Lwowska доносить: В падолистї м.р. поручив сойм краєвому видїлови, щоби в застереженем

не бачив він такої чудесної маси мяса; і в серци своїм жалував вже того, що его жінка не може бути при тім, щоби також натїшити ся тим мясом.

Тимчасом зачинало вже вечеріти. Аж ось явили ся у него два его приятелї, Маттео Пурієльло і Біяджіо Квалія, що вертали з недалекого дому сьвященика. Була то пара веселих товаришів, що мали повно всїляких плянів; любили добре випити і попоїсти і готові були до всїляких збитків. Коли зачули, що Ля Браветта зарізав свиню і що нема донни Пеляґії, зайшли в надії якоїсь красшої пригоди, звідати ся, що порабляє Ля Бравєтта.

Маттео Пурієльло, званий Чіяволо, був то мужчина лїт около сорок, лїсний злодій, високий і худощавий, з білявим волосєм, жовтавим лицем і підстриженими як щітки вусами; цїла его голова була мов якась різьба з дерева, на котрій видко ще було слїди давного позолочення. Єго круглї очи бігали так безнастанно живо і рухливо як у коний від перегонів, сьвітили ся мов дві новісенькі монети. В цїлій его особі, що майже завсїгди мала на собі якесь таке одїнє, яке своєю краскою нагадувало землю, видко було і в поставі і в рухах і в розгойданім ході нїби натуру того лютого пса, що то ловить в бігу заяця в поли.

Біяджіо Квалія, званий Рістабіліто, був лиш середного росту, о кілька лїт молодший, з червоним лицем і цїлий такий цвитучий, як мигдалове дерево на весну. Він мав, Бог знає, що за силу в своїх мязах, що міг як яка малпа рушати то одним ухом то обома і шкірою не лиш на чолї але й на цїлій голові, умів так других удавати і так підхопити кожду смішну сторону чоловіка та віддати єї одним рухом або одним словом, що скоро лиш де Пескарцї сходили ся на забаву, то зараз і єго кликали та запрошували в гостї. Таке похатницке житє було єму дуже по нутру і він чи то на весїлях чи на хрестинах приґравав на ґітарі.

Отже коли Ля Бравєтта побачив обох приятелїв, повитав їх з торжественною міною і відозвав ся до них:

— А вас що сюди несе?

А відтак, коли ще раз щиро і сердечно привитав ся, повів їх до комнати, де на столї лежала чудо не свиня, та додав:

— Ну, щож ви на се чудо? Га? Щож на то скажете?

Оба приятелї споглядали мовчки на свиню і подивляли єї. Рістабіліто лиш цмокнув губами та заляскав язиком до піднебіня а Чіяволо спитав:

— Та й щож ти думаєш з тим робити?

— Буду солити і робити вудженину — відповів Ля Браветта голосом, по котрім було пізнати всю радість смакуна, котрий тїшив ся вже наперед, як то він буде собі уживати.

— Будеш вудженину робити? — крикнув нараз Рістабіліто — ти хочеш вудженину робити? Мій Боже, Чія, чи видів хто дурнїйшого чоловіка, як отсей? Пропускає так добру нагоду!

Ля Браветта споглядав своїми телячими очима то на одного то на другого бесїдника.

— Донна Пеляґія все тебе за лоб держала — говорив Рістабіліто дальше — а сим разом, коли она тебе не пильнує, ти продай свиню а за ті гроші зробимо собі забаву.

— А Пелажка? А Пелажка? — відозвав ся дрожачим голосом Ля Браветта, котрого вже взяв був страх на саму згадку про розсерджену жінку.

— Скажеш їй, що тобі свиню украли — відповів єму на то Чіяволо.

Ля Браветта аж затряс ся на ту гадку.

— Та як менї вертати домів з такою вістию? Пелажка менї не повірить; вижене мене, буде мене бити... Ох, бо ви не знаєте моєї Пелаї!

— Іґі, Пелазя! Іґі, іґі, донна Пеляґія! — зачали оба хитруни глумливо викрикати. А Рістабіліто удаючи плаксивий голос Пеппа та лайку сварливої жінки, представив комедию, як Пеляґія насварила і набила Пеппа, мов малу дитину.

(Дальше буде).

доходженя прав власности розпочав переговори з правительством в цїли обнятя в управу краю, евентуально видержавленя доходів галицких державних і фондацийних дібр для краю, з уповажненєм краєвого Видїлу до заключеня з правительством дотичної умови іменем краю. Независимо від тої ухвали сойм ухвалив на послїдній сесиї поручити краєвому видїлови, щоби ужив всїх заходів, аби як найскорше наклонити компетентні чинники до віддачі краєви і в его управу камеральних дібр і лїсів в цїли уможливленя видатної акциї на поли рільничої та краєвої культури. Вправдї правительство, на дотичний запит краєвого видїлу, не видало доси рішучої децизиї, то все таки Міністерство рільництва вaслїдком починених заходів позволило покищо удїляти краєвому видїлови всяких пояснень, потрібних до пізнаня стану господарства в державних добрах, їх адміністрациї та рентовности. Краєвий видїл вже зарядив потрібні дослїди, а по їх укінченю і зібраню матерыялів, виладить звіт, що буде творити підставу до розведеня переговорів з правительством що до обнятя державних дібр в управу або краєву посесию.

— **„Рільнича рада“.** П. Міністер рільництва перевів іменоване членів, а взгл. їх заступників до Рільничої ради (Landwirtschaftsrat) на функцийний период, що буде тревати до 1913 року. Одні члени входять до сеї ради з іменованя краєвими видїлами (на тій основі увійшов до „Рільничої ради“ віцемаршалок Буковини, др. Стефан Смаль Стоцкий), другі з вибору рільничих корпораций, треті з вибору лїсничих корпораций, а четверті на основі номінациї п. Міністра рільництва. З поміж галицких Русинів покликано само Міністерство дра Мих. Коцюбу, проф. учит. семинариї у Львові і голову економічної секциї товариства „Просьвіта“.

— **Самоубийство.** Передвчера вечером вискочила через вікно II поверха з комнати шпиталю у Львові 65 лїтна Є. С. і убила ся на місци. Дня 19 с. м. п. С. відрізала собі жили на руках і випила спірітусу до заленя в самоубийчім намірі. Скора поміч лїкарска уратувала єї тоді від смерти, а для дальшого лїченя віддала єї родина до шпиталю Передвчера, коли служниця вийшла на хвилю з комнати, п. С. скористала з того і доконала страшного наміру.

— **Дрібні вісти.** В ул. Гетманьскій у Львові стрічено вчера 7-лїтного хлопця без опіки родичів і приведено на поліцию, де сконстатовано, що називає ся він Дачек і мешкав в Баторівцї коло Рісни польскої. — В ул. Краківскій у Львові полишила якась пані 8 лїтного Алекс. Бобровского, сироту, котрого привезла до Львова з села. Сироту віддано в опіку комісарияту. — Служниця Ан. Сарочиньска при ул. Коперника ч. 12 у Львові хотїла позбавити ся житя в той спосіб, що напалила в кухни углем, заткала комин і положила ся спати. Рано найдено єї загорілу і непритомну відвезено до шпиталя. — Страйк каменярів вибух у Львові. Страйкарі жадають підвисшеня платнї. — Під власний віз упав вчера на ул. Зеленій у Львові селянин Федько Марків і тяжко покалїчив ся. Причиною упадку були конї що сполошили ся, а котрі Марків хотїв задержати.

— **Нагла смерть.** Вчера о год. 8 рано помер нагле на зелїзничім двірци незвістний мужчина, може 35-лїтний, високий, чорнявий. Після найдених при нїм паперів можна здогадувати ся, що називає ся Йосиф Ковицкий і був податковим урядником в Станиславові. Помершого відставлено до трупарнї шпиталя.

— **Веселу подію з ослами** описує часопись „Реч“. Вечірним поїздом з Москви 29 мая прибув до Калуги новий ґубернатор князь Горчаков і на другий день вступив в управу ґубернією. Разом з всяким майном ґубернатор прислав двох ослів і дві собаки. Нїчого би тут дивного не було, як би не підлеслива поліцая. Осли прибули зелїзницею з двома сторожами. Почувши про те, що они прибули на стацию „Калуга“, калужска поліция бажаючи прислужити ся перед начальством, зорґанїзувала ослам бучну зустріч. На стацию вислано окремий відділ поліциї зі специяльним наказом — провести ослів князя Горчакова до ґубернаторского дому. Була 10 година рано, коли процесия прийшла в центр города. По середині йшли осли і собаки, яких вели слуги князя Горчакова, а по боках при всїй боєвій амуниції поліцианти. Розуміє ся, така незвичайна поява ослам звернула на себе увагу і на улици зібрала ся велика товпа цїкавих.

Телеґрами.

Відень 24 червня. Як зачувати, нові підвисшені тарифи на зелїзницях державних мають війти в житє дня 1. падолиста замість 1. жовтня с. р.

Відень 24 червня. Клюб полудневих Славян ухвалив вести в палатї послів обструкцию против внесеня о утвореня італїяньского правничого видїлу в Триєстї. В наслїдок тої ухвали пос. Ґостінцар мав вчера на засїданю буджетової комісиї двогодинну бесїду, а по засїданю заявив, що на слїдуючім засїданю буде свою бесїду продовжати. Полудневі Славяни заявляють, що не допустять до нарад над італїяньским университетом доти, доки правительство не розпічне переговорів о утворене полудново-славяньского университету в Люблянї.

Відень 24 червня. Neue fr. Presse доносить, що ведені в міністерстві скарбу переговори між нафтярями а рафінерами нафти довели до успішного полагодженя справи. Супротив того наші нафтярі відступлять від умови з америкаиьским товариством Standard Oil Company.

Будапешт 24 червня. Відбула ся тут довша нарада між бувшими президентами міністрів Куен Гедерварім і Люкачем.

Петербург 24 червня. Заперечують тут вісти, немов би сего лїта мав відбути ся з'їзд царя з цїсарем Франц Йосифом.

Курс львівский.

Дня 23 го червня 1909	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	601·—	609·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	390·—	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясси	566·—	572·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	110·20
Банку гіпот 4½%	99·10	99·80
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	94·80	95·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	95·—	95·70
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·80	98·50
Обліґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·90	100·60
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·10	94·80
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор	94·70	95·40
„ м. Львова 4% по 200 кор	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	108·—	—·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	51·75	55·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	30·40	34·40
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский)	67·50	73·50
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский)	21·10	23·10
Joszif 4 кор. (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·34	11·38
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок нїмецких	117·40	117·60
Доляр американьский	4·80	5·—

— **Конкурс.** Комітет бурси Руск. Товариства педаґоґічного імени кардинала С. Сембратовича у Львові, при ул. Крижовій ч. 65, розписує отсим конкурс на принятє питомців до бурси Товариства на рік шк. 1909/10. Приймати ся будуть ученики ґімназияльні, сини членів руского Тов. педаґ. Услівя принятя: 1) Батько (опікун) мусить бути членом Руского Тов а педаґоґічного. — 2) Кождий питомець мусить бути зовсїм здоровий, що потвердять оглядини лїкарскі з початком шкільного року. — 3) Комітет бурси прийме лише добрих і пильних учеників, котрих успіхи дають повну запоруку, що они скінчать ґімназию. Першеньство мають відзначаючі ученики. — 4) Батько (опікун) петента буде точно платити умовлену оплату з гори, найменше 24 К місячно. З сеї якажки можуть користати ученики відзначаючі, ученики, що будуть цензорами і сї, що будуть брати участь в хорах. — 5) Кождий питомець зложить при вступі одноразовий даток на інвентар, лїкаря, купіль і пранє в сумі 12 К. До поданя о принятє долучити треба: 1) Сьвідоцтво шкільне петента з послїдного півроку. — 2) Заяву, в котрій батько (опікун) ученика з'обовязе ся виразно умовлену суму за поміщене сина в бурсї кождого місяця точно з гори платити. — 3) Сьвідоцтво убожества.

Кождий принятий питомець має заосмотрити ся в 8 пар біля, 4 простирала на сінник, 4 під колдру, 4 пошевки, 12 хустинок, 6 пар скарпиток, 4 ручники, сінник (1.80 м. довгий і 0.80 м. широкий), подушку, колдру і коцик до накриваня, 2 порядні мундурки, плащ і 2 пара обуви. З'ужиті протягом року річи обовязаний питомець доповнити. Кожда штука біля має бути назначена початковими буквами назвиска, а відтак числом визначеним Управою бурси. При вступі мусить кождий питомець виказати ся перед Управою, що все потрібне має, а коли не було би все в порядку, може наразити ся на не приняте в послїдній хвили. Питомцям не буде вільно мати поза бурсою жадного занятя, лише у виимкових случаях лекциї за дозволом Управи.

Подання кождого петента з окрема адресувати так: „Управа бурси руского Товариства педаґоґічного ім. кард. С. Сембратовича у Львові, ул. Крижова ч. 65.“ Подання вносити найдальше до 30. червня 1909. Комітет прийме також учеників, що мають здавати вступний іспит до I. кляси. Всї бувші питомці мають внести опять подання.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недолада. (Телефона ч. 527).